

Jaz pa sem še zmerom nebogljenó klečal in zdaj še celó nisem imel dovolj moči, da bi se bil pobral, temveč sem nebogljenó medlel dalje na zmehčanih kolenih pred svojo čudovito, edino Glorio. Bridko sem se zavedal, da je to trenutek, ko bi lahko ponudil roko soigralcu v tragediji, ki je tudi moja in nas vseh, ter ji rekel, da jo neomajno ljubim v vsej veličini njene človeške bede in da znam tako požlahtniti svoj mali dan.

Toda nisem ji znal povedati, kar bi ji bil moral povedati že zdavnaj, zakaj danes je bilo za oba prepozno, in čeprav nisem nikdar ničesar ljubil tako iskreno kakor ta trenutek kruti obraz njene resnice, nisem zmogel drugega, kot da sem si zakril oči, čuteč nadvse mučno, kako kratki in okorni so moji ubogi prsti, in ko sem se nekako skobacal na noge in jo spet pogledal, je Gloria že sedela tam na zofi, toda spet z lasuljo na glavi. Tiho, skesano me je prosila, naj odidem, kar sem tudi storil.

VEČER POJE

Jože Udovič

Zarja še ni pozabila
na prvo jutro sveta.

Zleknjena trata hrani
v rožah spomin na ljubezen,
rojeno v njenem naročju.

Trenutek večera
se je prelil
skozi strmenje
mlade matere
v barvo otroških oči.

Se bo znova
tako svetilo nebo
tisti dan,
ko se bo otožnost
v neznanih prsih
spomnila,
s kakšnim glasom je pel
ta večer...